

Một Thời Mình Đi Không Sang Sông

Hoàng hôn là khi nắng tắt, khi hết buổi chiều, sắp đêm. Anh giải nghĩa thế cho em, nghe đi và cười duyên dáng...

Nụ cười em là ánh sáng, trăng Rằm mãi mãi tròn vo! Nụ cười của em là hoa tỏa mùi hương thơm dạ lý!

Chúng ta đang đây, nước Mỹ; tha hương người ta nhớ về cái nơi người ta bỏ đi và cố quên thời buồn thảm...

Em hỏi sao hoàng hôn xám? Em hỏi gì nữa hỏi thêm! Anh sẽ giải nghĩa cho em tại sao trái tim mình đập?

Em hãy để tay lên ngực, có thấy bàn tay rung rung? Em ơi nhiều khi tiếng lòng chỉ nghe bằng niềm cảm xúc...

Em hỏi tại sao nước mắt không hề chảy ngược lên đầu? Em nhớ: mình đang đứng đầu nỗi sầu cũng kéo mình xuống...

Mình đi để tìm cái sướng, ai đau ai khổ quê nhà? Trước hết là Mẹ là Cha, là anh, chị, em, hàng xóm...

Diễn văn bao nhiêu cũng tóm bằng câu Tổ Quốc Yêu Thương. Em hãy nhìn kia hoàng hôn...hình như khói lam quyền quyền?

Đưa cho anh hôn cái miệng, sắp rồi sắp khóc phải không? Một thời không đi sang sông mà sóng trong lòng cứ gợn...

Trần Văn Lệ